

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/17/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201090
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201090.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Lesoochránárske zoskupenie VLK, občianske združenie, so sídlom Tulčík 27, Prešov, IČO: 313 03 862, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 4569/2012-1.10 (16/2012-rozkl.) zo dňa 02. apríla 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 112/2012-95 zo dňa 15. novembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 112/2012-95 zo dňa 15. novembra 2013 z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4S 112/2012-95 zo dňa 15. novembra 2013 zrušil rozhodnutie žalovaného o rozklade č. 4569/2012-1.10 (16/2012-rozkl.) zo dňa 02. apríla 2012, ako aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. 1695/2012-2.2 zo dňa 01. februára 2012, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Prvostupňovým správnym rozhodnutím Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, odbor výkonu štátnej správy, podľa § 40 ods. 2 a ods. 3 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z.“) povolilo výnimku zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z., a to usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Smrekovica, a súčasne podľa § 82 ods. 11 zákona č. 543/2002 Z. z. a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zamietlo žiadosť v časti týkajúcej sa povolenia výnimky zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. na usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Smrekovica, pričom z podmienok rozhodnutia vyplýva, že odstrel možno zrealizovať od 01. júna 2012 do 30. novembra 2012 poslednou a postriežkou v okolí osady Vlkolínec a Trienskej doliny, osady Bieleho potoka a Sidorova v k.ú. P. alebo do 15. decembra 2012 postriežkou na uvedených lokalitách.

K námietkam žalobcu procesného charakteru krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že pokiaľ správny orgán vydá rozhodnutie vo veci samej bez toho, aby umožnil účastníkovi vyjadriť sa ku všetkým relevantným podkladom, na základe ktorých vo veci rozhodol, ide o procesné pochybenie správneho orgánu, ktoré môže mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázal na to, že podkladom pre rozhodnutie žalovaného bola žiadosť poľovníckej organizácie o udelenie výnimky a k nej pripojené prílohy týkajúce sa nežiaduceho správania sa medveďa hnedého v danom území, pričom žalobcovi neboli v priebehu konania tieto podklady doručené s tým, aby sa k nim vyjadril. Krajský súd v tomto postupe žalovaného videl nedodržanie ustanovenia § 3 ods. 2 v spojení s ustanovením § 33 ods. 2 správneho poriadku, nakoľko žalobca má právo pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa ku všetkým podkladom rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť ich doplnenie. Žalovaný mal žiadosť o udelenie výnimky a k nej pripojené prílohy, ako aj všetky ostatné podklady, predložiť žalobcovi na vyjadrenie, a to buď v elektronickej podobe alebo doručením ich fotokópií (za náhradu nákladov s tým spojených), pretože právo účastníka vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia nemožno zamieňať s právom nazerať do spisov správneho orgánu. Krajský súd zároveň uviedol, že uvedené procesné pochybenie žalovaného predstavuje takú vadu konania, ktorá by bez ďalších súdom zistených okolností mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Vo vzťahu k hmotnoprávnej stránke veci krajský súd konštatoval, že zo stanovísk Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky (ďalej len „ŠOP SR“) i zo samotných žiadostí poľovníckych združení je zrejmé, že medveď hnedý ako chránený živočíšny druh na území Slovenska prosperuje a jeho populácia narastá, pričom populáciu medveďa hnedého v rámci Slovenska je potrebné udržiavať v takom počte a na takom areáli, aby nedochádzalo k jeho rozširovaniu do oblastí, kde nie je dostatok prirodzenej potravy. Z uvedeného mal krajský súd preukázané splnenie základnej podmienky pre povolenie výnimky na usmrtenie medveďa hnedého, ktorou je zachovanie populácie tohto druhu. Taktiež poukázal na nemožnosť odchyty medveďov a ich umiestnenia do niektorej zoologickej záhrady, nakoľko žiadna z nich o medveďa hnedého neprejavila záujem. Žiadna iná alternatíva k povoleniu výnimky zo zákazu usmrtenia v konaní riešená ani navrhovaná nebola.

Podľa krajského súdu na účely povolenia výnimky podľa § 40 ods. 3 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z. z. je potrebné v konaní preukázať a zdokumentovať pohyb synantropných medveďov v blízkosti ľudských sídiel a prípady agresívneho správania medveďov, aby bolo možné z takýchto konkrétnych okolností vyvodiť opodstatnenú obavu o zdravie a bezpečnosť obyvateľov. Poľovný revír, ktorého sa žiadosť o výnimku týkala, je prirodzeným miestom výskytu medveďa hnedého, a preto podľa názoru krajského súdu nie je možné z každého stretu človeka s týmto zvieratkom vyvodiť reálnu hrozbu pre život a zdravie obyvateľstva. Musí ísť o zdokumentovaný výskyt jedincov tohto živočíšneho druhu mimo svojho prirodzeného lesného areálu, kde jeho prítomnosť predstavuje reálnu hrozbu pre človeka. Krajský súd tiež s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžp/2/2013 zo dňa 17. júla 2013 uviedol, že výnimka by sa nemala vzťahovať na akéhokoľvek jedinca medveďa hnedého, ale na konkrétneho jedinca, ktorý má v danej lokalite najväčšie sklony na prenikanie k ľudskej civilizácii, nemá obavy z ľudí, nedá sa nijako odplášiť ani odohnať.

Z podkladov napadnutého rozhodnutia, najmä zo samotnej žiadosti a jej príloh, ako aj zo stanoviska ŠOP SR, nebolo možné podľa krajského súdu urobiť jednoznačný záver o tom, že ohrozenie zdravia a bezpečnosti obyvateľov v predmetných lokalitách je natoľko závažné, že výrazne prevyšuje záujem na ochrane živočíšneho druhu medveďa hnedého, preto neboli splnené zákonné podmienky pre povolenie výnimky podľa § 40 ods. 3 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z. z.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný pre svoj záver o dôvodnosti povolenia výnimky nezhromaždil dostatok skutkových podkladov a zistenie skutkového stavu je nedostatočné pre posúdenie veci, a preto bolo potrebné napadnuté rozhodnutie i rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu zamietla.

Žalovaný v dôvodoch odvolania namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol konkrétne skutočnosti, ktoré viedli k rozhodnutiu o povolení výnimky zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. Žalovaný mal preukázané, že populácia medveďa hnedého v predmetnom revíri nie je ohrozená a pravidelne dochádza k nebezpečným stretom medveďa s ľuďmi, pričom vychádzal z údajov ŠOP SR, zo žiadosti žiadateľa, ako aj z ďalších informácií, a to napr. z listu výboru mestskej časti Ružomberok - Vlkošovec o škodách spôsobovaných medveďmi na ovocných stromoch v intraviláne a extraviláne v katastri Z., z odborného posudku Z. C. o výške škody na ovocných drevinách spôsobenej medveďom, zo zápisnice z ústneho pojednávania na bývalom Obvodnom úrade životného prostredia v Ružomberku, zo sťažnosti Slovenského zväzu záhradkárov - Ružomberok - Janová na premnoženie medveďov, zo žiadosti vojenskej zotavovne a hotelu Smrekovica o riešenie situácie s medveďom hnedým, zo záznamu z pracovného stretnutia pracovníkov ŠOP SR a z vlastných pozorovaní vykonávaných celoročne v teréne. Žalovaný uviedol, že v posudzovaných lokalitách dochádza k nebezpečným stretom medveďa hnedého s človekom a tiež boli zaznamenané škody na ovocných stromoch, na poľnohospodárskych plodinách a na včelstvách.

Žalovaný nesúhlasil ani s argumentáciou súdu prvého stupňa, že svojim postupom sa dopustil takej vady, ktorá by mala za následok zrušenie rozhodnutia spočívajúcej v nesúčinosti so žalobcom ako s účastníkom konania. Uviedol, že pred vydaním prvostupňového rozhodnutia oboznámil listom zo dňa 16. januára 2012 žalobcu s podkladmi rozhodnutia, majúc za to, že žalobca účelovo namieta, že mu neboli doručené podklady rozhodnutia pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, nakoľko na list žalovaného zo dňa 16. januára 2012 (list „Oboznámenie s podkladmi rozhodnutia“) reagoval žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne listom zo dňa 26. januára 2012. V tejto súvislosti žalovaný dal do pozornosti právny názor vyjadrený v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/2316/2012-67 zo dňa 08. novembra 2013, v ktorom sa Krajský súd v Bratislave stotožnil s postupom žalovaného ohľadne oboznamovania žalobcu s podkladmi pred vydaním rozhodnutia správneho orgánu. Rovnako tak žalovaný poukázal na nejednotnosť názorov vyjadrených v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave v skutkovo a právne rovnakých veciach - napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 15/2012-112 zo dňa 21. júna 2013, č. k. 4S 17/2013-113 zo dňa 21. júna 2013.

Žalovaný považoval závery krajského súdu za rozporuplné, keďže na jednej strane uvádza, že považuje za dostatočne preukázané, že populácia medveďa hnedého v predmetnej lokalite narastá, že povolenou výnimkou nedôjde k ohrozeniu populácie tohto druhu, a v neposlednom rade aj to, že nie je kompetentný spochybňovať vierohodnosť stanovísk a odporúčaní ŠOP SR ako odbornej organizácie žalovaného a súčasne tvrdí, že činnosť ŠOP SR v rámci jej zisťovacieho konania považuje za nedostačujúcu a získané podklady za nepreukazujúce dôvodnosť udelenie výnimky.

So záverom Krajského súdu v Bratislave, že výnimka by sa mala vzťahovať na konkrétneho jedinca, ktorý má najväčšie sklony na prenikanie k ľudskej civilizácii a nemá obavy z ľudí, žalovaný zásadne nesúhlasí, pretože strety medveďa hnedého s ľuďmi, prípadne jeho prítomnosť mimo priestoru jeho prirodzeného výskytu, nie je možné vždy zdokumentovať tak, aby mohol žalovaný poukázať na konkrétneho jedinca medveďa hnedého. Vo viacerých prípadoch ide o prenikanie viacerých jedincov, nie len jedného a toho istého, na územia mimo jeho prirodzený výskyt, čo je spôsobené práve vyšším počtom týchto jedincov uvádzaných v konkrétnych prípadoch orgánom ochrany prírody a krajiny. Taktiež dochádza aj k migrácii jedincov medveďa hnedého z jedného poľovného revíru do iného, preto ich rozpoznanie a následné konkretizovanie nie je v praxi vykonateľné.

Na záver žalovaný doplnil, že nesplniteľnosť „požiadaviek“ kladených napadnutým rozsudkom krajského súdu, vydaným v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžp/2/2013 zo dňa 17. júla 2013, na žalovaného, bude mať za následok nepovoľovanie výnimiek z týchto zákazov, pričom v prípade vzniku škôd, či neprimeraného ohrozovania zdravia a života ľudí bude niesť zodpovednosť žalovaný ako orgán monitorujúci, regulujúci a zodpovedný za vývoj populácie tohto druhu, pričom prípadné majetkové škody ako aj ujmy nemajetkového charakteru bude znášať ministerstvo, a nie žalobca.

Žalovaný upriamil pozornosť taktiež na to, že na rozdiel od iných občianskych združení zameraných na ochranu prírody, s ktorými má ministerstvo v sporných prípadoch korektnú spoluprácu, žalobca en bloc napáda svojimi rozkladmi a žalobami prakticky všetky povoloňacie rozhodnutia vydávané odborom výkonu štátnej správy ministerstva, čo opätovne svedčí len o snahe účelovo sa obohatiť na trovách konania, nakoľko napadnutie všetkých rozhodnutí o povolení výnimiek vydaných predmetným odborom ministerstva vylučuje akýkoľvek individuálny prístup žalobcu k jednotlivým predmetom konania.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril. Odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že konanie v danom prípade je potrebné zastaviť.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil rozhodnutia žalovaného správneho orgánu oboch stupňov a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Preskúmvaným rozhodnutím (č. 4569/2012-1.10 (16/2012-rozkl.) zo dňa 02. apríla 2012) minister životného prostredia Slovenskej republiky zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 1695/2012-2.2 zo dňa 01. februára 2012, ktorým tento povolil výnimku podľa § 40 ods. 2, 3 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z. z. zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. a to usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Smrekovica, a súčasne podľa § 82 ods. 11 zákona č. 543/2002 Z. z. a § 46 správneho poriadku zamietol žiadosť v časti týkajúcej sa povolenia výnimky zo zákazov ustanovených v § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. na usmrtenie jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Smrekovica, pričom z podmienok rozhodnutia vyplýva, že odstrel možno zrealizovať od 01. júna 2012 do 30. novembra 2012 poslieďkou a postriežkou v okolí osady Vlkolínec a Trienskej doliny, osady Bieleho potoka a Sidorova v k.ú. P. alebo do 15. decembra 2012 postriežkou na uvedených lokalitách.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu, ktorými žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o žiadosti žiadateľa z 31. januára 2011 v zmysle ustanovení zákona č. 543/2002 Z. z. postupom podľa ustanovení správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne

poukazuje.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z. orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

Z citovanej právnej úpravy vyplýva, že neplatnosť výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, keďže výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Povinnosťou orgánu štátnej správy na úseku ochrany prírody v zmysle citovanej právnej úpravy § 82 ods. 9 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z. z., je zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu správneho konania. Citovanou právnou úpravou zákonodarca zveruje do právomoci orgánu štátnej správy na úseku ochrany prírody povinnosť zastaviť konanie, ak dôvod na konanie odpadol, keď ustanovuje, že rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané, v dôsledku ktorej úpravy je zrejmé, že „odpadnutím dôvodu na konanie“ treba rozumieť v prípade časovo limitovaného rozhodnutia aj stratu „platnosti rozhodnutia“ v dôsledku uplynutia času, na ktorý bolo vydané.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti orgánov verejnej správy a správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujúce svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 ústavy) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 01. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 341/2007, v ktorom ústavný súd o.i. tiež konštatoval, že v aplikačnej činnosti štátnych orgánov treba zohľadniť účel zákona, keď uviedol: „nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahrňujúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

Vychádzajúc z právneho názoru ústavného súdu je povinnosťou správneho orgánu ako aj súdu v

prieskumnom konaní v každom štádiu konania, skúmať či sú splnené podmienky konania. V preskúmvanej veci bolo preto povinnosťou súdu prvého stupňa skúmať splnenie zákonných podmienok konania pri aplikácii právnej úpravy ustanovenej v § 82 ods. 9 písm. a/ v spojení s § 89 ods. 3 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej súvislosti súčasne dáva do pozornosti žalobcu, že súd v správnom súdnictve nie je súdom skutkovým, ale jeho povinnosťou je na základe žalôb, v rozsahu ich dôvodov, posudzovať, či napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy bolo vydané v súlade so zákonom, pričom správny súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je preskúmať zákonnosť len takých rozhodnutí a postupov správnych orgánov, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Zákoným predpokladom podania správnej žaloby v správnom súdnictve je teda skutočnosť, že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím, ktoré je nezákonné (R 62/1998). Správny súd musí skúmať preukázanie ukrátenia práv žalobcu nezákonným rozhodnutím ex offa. Ak teda výnimka k odstrelu, ktorá bola povolená žiadateľovi len na dobu určitú, a ktorá v priebehu konania uplynula, majú za následok stratu platnosti tejto výnimky, odvolací súd zastáva názor, že žalobcovi nemohla vzniknúť ujma na jeho právach, ako základnej podmienky súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súčasne poukazuje na stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. Snj 72/2013 z 24. júna 2014, podľa ktorého neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého, spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Správny orgán, resp. súd preto môže (ba dokonca musí) zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu konania.

V danej veci bol napadnutým rozhodnutím povolený odstrel medveďa hnedého v poľovnom revíri Smrekovica od 01. júna 2012 do 30. novembra 2012 posliedkou a postriežkou v okolí osady Vlkolíne a Trienskej doliny, osady Bieleho Potoka a Sidorova v k.ú. P. alebo do 15. decembra 2012 postriežkou na uvedených lokalitách. Čas, do ktorého bola povolená realizácia výnimky na odstrel medveďa hnedého v uvedenom poľovnom revíre, uplynul už v čase rozhodovania krajského súdu (15. novembra 2013).

Neplatnosť výnimky o povolenie na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého, spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená, má za následok, že odpadol predmet konania, keďže výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom konania nie je zviera, na odstrel ktorého bola potrebná výnimka, ale predmetom správneho konania, ako aj súdneho prieskumu, je právna podmienka, ktorou je samotná výnimka, a preto ak takáto výnimka neexistuje, keďže jej platnosť zanikla, potom súčasne odpadol aj predmet konania súdu o preskúmanie zákonnosti a postupu žalovaného správneho konania, predmetom ktorého bolo udelenie predmetnej výnimky.

Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu prvého stupňa už uplynul čas, na ktorý bola povolená výnimka preskúmvaným rozhodnutím žalovaného, žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu stratilo platnosť (uplynutím času, na ktorý bolo vydané). To znamená, že v čase súdneho prieskumu už neexistovalo rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Podmienky pre postup podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku preto splnené neboli. Súd prvého stupňa rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobou napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktoré zo zákona stratili platnosť, zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Odvolací súd z uvedených dôvodov podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p, v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a s § 246c ods. 1 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie podľa § 104 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. zastavil, pretože konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré na základe zákona

stratilo platnosť a účinnosť, keď zo skutkových okolností danej veci je zrejmé, že rozhodnutia žalovaného oboch stupňov zo zákona stratili platnosť, a teda v danom prípade nejde o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 3 O.s.p.) a súčasne napadnutým rozhodnutím žalobca nemôže byť ukrátený na svojich právach (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.